

ПОСТМОДЕРНІЗМ У ФІЛОСОФІЇ ЯК СВИТОГЛЯДНИЙ ПІДСТАВ СУЧАСНОЇ НЕЛІНІЙНОЇ АРХІТЕКТУРИ

Каранфілова О.В., к.філос.н., доцент
(*кафедра філософії, політології, психології та права*)

Гострі соціальні кризові ситуації у світі викликають сьогодні в людей відчуття нестабільності як перманентного стану світу. У зв'язку з цим термін «постмодерністська чутливість», який виник у ХХ столітті, знову стає актуальним і розкриває тотальну напруженість до світу, що втратив колишню стрункість і логічність. А ті глобальні процеси, які відбуваються сьогодні, породжують тезу про хиткість та хаотичність усієї соціальної системи, що породжує філософські сумніви та рефлексію. Сьогодні людина не тільки відчуває екзистенційну тугу по порядку, а й усвідомлено вчиться жити у перманентно нестабільному світі. Проблема нестабільності світу однаково постає сьогодні перед мистецтвом, філософією та наукою, які намагаються дати відповідь виклику часу. У тому числі й архітектура, в якій нестабільний хаотичний стан системи сприймається як творчий феномен, що сприяє нагромадженню великої різноманітності можливостей розвитку цієї системи, тобто. Що надає яесь «поле вибору» для її подальшого розвитку. Філософські категорії дискретності, динамічності, суперечливості є принципами архітектури постмодернізму. Вони символізують антиномічність сучасності, поєднання прогресивних і регресивних змін у форматі одного процесу чи явища, а архітектурне світогляд відображає соціальні зміни, що відбуваються. Результатом цього процесу в ХХІ столітті стало формування архітектурного неоавангардизму, що включає три напрями: постмодернізм, деконструктивізм і нелінійну архітектуру. Принцип нелінійності ліг основою нової наукової картини світу, за якою існують такі закономірності його розвитку. По-перше, нелінійні процеси утворюють бар'єр, який перешкоджає зворотному ходу часу. Постмодернізм став філософсько-світоглядною основою нелінійної архітектури. Постмодерний поворот 70-х років ХХ століття дозволив запровадити нові принципи та прийоми мислення в архітектурне формування.

Таким чином, взаємодія філософії та архітектури має перманентний характер. Продуктивність даного процесу експлікується в народженні нових архітектурних форм і стилів, прийомів архітектурного мислення, що відображають в цілому трансформацію наукової картини світу, джерелом якої є філософське знання.